

**Ova e-knjiga je preuzeta sa web stranice <https://www.knjigosaur.ba> i
besplatna je za osobnu upotrebu.**

Ograničenja u upotrebi materijala

Materijali na web portalu **<https://www.knjigosaur.ba>** zaštićeno su autorsko pravo autora i vlasnika Portala (u dalnjem tekstu VLASNIK) ili drugih pravnih osoba.

Ova knjiga je intelektualno vlasništvo VLASNIKA te je zaštićena Zakonom o autorskim pravima.

Ukoliko želite naše materijale koristiti za edukacijske svrhe, slobodno nam se javite i rado ćemo vam izaći u susret.

Prenošenje sadržaja

Materijali sa PORTALA **<https://www.knjigosaur.ba>**, također ne smiju biti kopirani, izdavani, prevođeni, ili na bilo koji drugi način distribuirani ukoliko se ne navodi izvor (uključujući poveznicu prema izvornom članku ili naslovnoj stranici PORTALA).

Jagoda Iličić

Put u središte priče

PUT U SREDIŠTE PRIČE

Jagoda Iličić

Ilustracije
Marsela HAJDINJAK

Dizajn i tehnička priprema:
Jilduza i Selimir PAJAZETOVIĆ

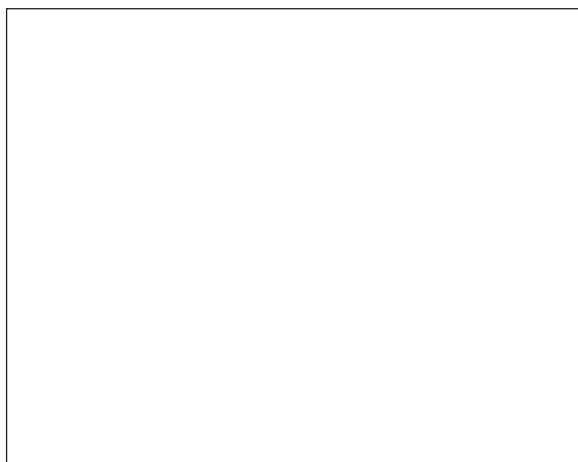
Izdavač:

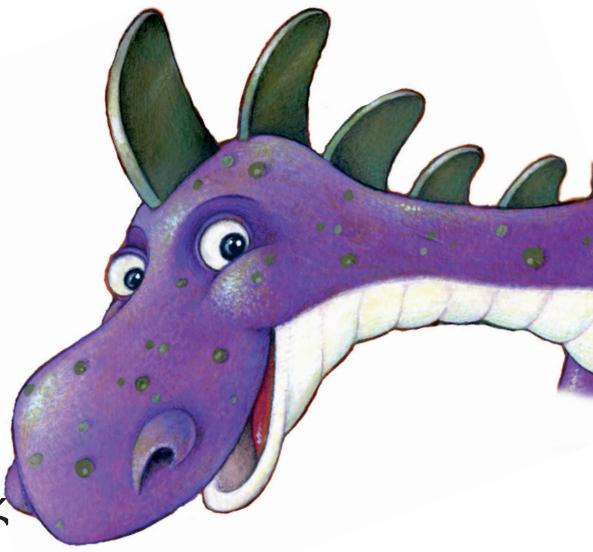
Za izdavača:

Štampa:

Za štampariju:

Tiraž:

JAGODA ILIĆIĆ

PUT U SREDIŠTE PRIČE

Tuzla, 2017.

Z ovem se Benjamin. Moja mama kaže da je to najljepše ime kojim se jedan dječak može zvati, ali ja mislim da se ostale mame čiji se sinovi tako ne zovu, ne bi složile s njom. Moja mama izmišlja nova imena za neke stvari. Tek kada sam odrastao, otkrio sam da se *kuglice za hrabrost* koje baš i nisam volio jesti, u stvarnom svijetu zovu prokulice.

Kada odrasteš, otkriješ mnoge stvari koje te, pomalo, razočaraju. Zmajevi, vilenjaci i ostala čudesna bića sasvim nestanu iz tvog svijeta. Umjesto brkova od kečapa, narastu ti pravi brkovi. Stalno ti govore:

– Odrasli ljudi imaju ozbiljan posao! Odrasli ljudi se ne igraju!

Tako i igra ostane iza zaključanih vrata djetinjstva.

Radim u botaničkoj bašti. To znači da brinem o rijetkim biljkama koje nam donose iz svih krajeva svijeta.

Jednog su jutra u baštu donijeli veliki kovčeg na kome je pisalo:

Mora da je unutra neka velika biljka iz tropskih prašuma, pomislio sam.

Iznenadio sam se kada su iz na svjetlo iznijeli malenu orhideju i to ne baš neku rijetku, dragocjenu vrstu.

Zasadio sam je i iznad nje okačio natpis:

– Na ovaj cvijet trebate paziti kao da čuvate kraljevsku riznicu. Platili smo je kao da je od zlata! – rekao je upravitelj bašte, moj šef.

– To je obična orhideja. U bašti imamo mnogo dragocjenijih biljaka – odgovorio sam.

– Samo vi pripazite na nju. Rekli su da je čudesna, čudesna.

Siguran sam da se orhideja okrenula u našem pravcu i namrštila latice. Kao i sve njezine sestre, i ova je bila pomalo razmažena.

Otišao je u svoj ured ponavljajući tu riječ čudesna. Slegnuo sam ramenima i u posudicu na kojoj je bila saksija s orhidejom naliо malо vode. U baštu su se počele uvlačiti duge sjenke večeri. Obilazio sam biljke prije nego se bašta zaključa, kada sam iz dijela u kome smo zasadili *Vanilla planifolia* čuo pjesmu. Nije to bila bilo kakva pjesma. Riječi su bile na španskom.

– Zatvaramo uskoro! – rekao sam glasno, siguran da je riječ o posjetiocu.

Požurio sam do orhideje koja se, kada me ugledala, prkosno okre-nula.

Čudno!, pomislio sam. Ovdje nema nikoga.

Požurio sam zaključati vrata jer me, sasvim neočekivano, obuzeo nekakav strah.

Te sam noći sanjao zmajeve i krokodile. Jedva sam dočekao jutro. Odjurio sam na posao prije svih. Osjećao sam kako nešto nije kako treba, ali nisam umio objasniti zašto. *Vanilla planifolia* nije izgledala dobro. Snuždila se u svojoj saksiji kao neki umorni, rascvjetali patuljak.

– Jao! – rekao sam.

– Sad govorиш jao, a jučer si bio pravi ljudivor – rekao je neki sitni glas.

Gledao sam lijevo i desno, ali nikoga nisam ugledao.

- Već mi se i glasovi pričinjavaju! – rekao sam glasno.
- Ništa se tebi ne pričinjava. Ti samo odbijaš vidjeti stvari – odgovorio je onaj glas i zapjevao neku tužnu pjesmu na španskom.
- Ti, znači, pjevaš! Gdje si? Pokaži se?
- Zar ne želiš, prvo, slušati pjesmu? Od nekoga koga su hranili kuglicama za hrabrost očekivao sam mnogo, mnogo više.
- Ovo postaje veoma, veoma čudno! – prošaputao sam.
- Apćih! – začulo se negdje iza orhideje.
- Nakon toga se jedan oblaćić podigao iznad njezinih klonulih listova.
- Tu si! – povikao sam i počeo razgrtati lišće.

– Naravno da sam tu! – odgovorio je glasić. – Zato sam se i prehladio. Cijele noći sam na svježem zraku pjevao pjesme iz Meksika. To je, kao što već znaš, domovina ove ljepotice. Pjesme su pjesme, ali je svjež zrak svjež zrak. U Zmajobrću ga nemamo toliko.

Napokon sam ugledao malenog, ljubičastog zmaja.

- Kao da se nisam probudio! – omaklo mi se u čudu.
  - Samo si odrastao – rekao je zmaj i ponovno kihnuo.
  - Baš si se prehladio. Mogu li ti pomoći? Ne znam ništa o liječenju zmajeva, ali mogu pokušati. Ja se brinem o biljkama.
  - O ovoj se baš i ne brineš dobro. Jučer si je strašno uvrijedio.
  - Koga sam uvrijedio? – pitao sam zaprepašteno.
  - Vanillu. Orhideju. Rekao si da je obična što ti ona nikada neće oprostiti. Kao i sve princeze njezinog roda, i ona je pomalo razmažena.
  - Ona i jeste... – zmajić me strogo pogledao pa je riječ *obična* ostala u mojoj glavi.
  - Ako joj to još jednom kažeš ona će umrijeti. I ti kažeš da se brineš o biljkama. Strašno!
- Orhideja je izgledala bolesno. Sjetio sam se kako su me upozorili da je njezina vrijednost pravo bogatstvo i da nikako ne smijem dopustiti da joj se nešto dogodi.
- Orhideje su prekrasne! – rekao sam u želji da ublažim moju jučerašnju uvredu. – Moja mama ima jednu na prozoru, ali je nije tako skupo platila. Donijela ju je iz cvjećare.
  - Ova orhideja, dragi moj, ispunjava želje. Zar ti to nisu rekli kada si je sadio? – rekao je zmajić u dahu.
  - Stvarno? – pitao sam u nevjerici.

– Najstvarnije. I to ne tri kao zlatne ribice nego cijele četiri želje. Zamisli kako ćeš biti sretan ako joj pomogneš da se oporavi.

– Apćih! – kihnuo je zmajić.

– Ti znaš mnogo o orhidejama? Pomozi mi da je oporavim.

– Ja ne znam ništa o orhidejama – rekao je zmaj i ljutito kihnuo.

– Kako onda znaš da je bolesna?

– Znam, jer mi je to sinoć ispričala. Naučila me i nekoliko pjesama koje su joj pjevali dok je još bila sjemenka. Kad je čovjek tužan, najviše mu prijaju stvari iz domovine ako nije u domovini. A ovaj cvijet nije u svojoj domovini. To je, samo po sebi, veoma tužno.

– Znači, ja sam je uvrijedio, a ona je već bila tužna, jer je daleko od svoje kuće.

– Dobro jutro, Kolumbo! – odbrusio mi je zmaj.

– Onda trebam učiniti nešto što će je usrećiti, a ona će mi ispuniti četiri želje? – pitao sam osmijehujući se.

– Mislim tako – potvrdio je zmaj. – Samo što to nije baš tako lako. Orhideje njezine vrste strašno se dugo ljute i veoma su osjetljive.

Zadubljen u ovaj neobični razgovor, nisam ni primjetio upravitelja bašte koji se stvorio pored mene i zaprepašteno uzviknuo:

– Što se dogodilo? Jao nama! Učini nešto inače ćemo obojica letjeti s posla.

Odjurio je u svoj ured, a ja sam, skamenjen, ostao pored orhideje koja je kopnila.

- Vidiš, mene nije opazio – rekao je zmaj. – Mene nikad ne opaze.
- Pomozi mi! – molio sam ga. – Možda i ja moram naučiti pjesme iz Meksika. Ili joj treba neka posebna voda?
- Ništa od svega toga sada joj ne bi pomoglo. Ona je već u trećoj sobi tuge. Da bismo je dozvali, trebamo čarobni napitak.
- Ja ne znam pripremati čarobne napitke! – rekao sam potišteno.
- Nisu vas to učili u toj školi koju si završio? – čudio se zmaj. – Ni ja nisam baš sasvim siguran, ali znam gdje možemo pronaći sve što nam treba. Slijedi me.

Zmaj je poletio poput malog, ljubičastog leptira. Krenuo sam za njim. Botanička bašta dijeli dvorište s gradskom knjižnicom. Zmaj je uletio kroz otvoren prozor, a ja sam se zaputio širokim stubama koje su vodile prema odjelu na kome su se posuđivale knjige za djecu.

- Izvolite! – rekla je ljubazna teta knjižničarka.
- Mogu li pogledati knjige za djecu? Želio bih posuditi jednu.
- Samo izvolite! – odgovorila je ona i nastavila upisivati nešto u veliku knjigu koja je ležala na stolu.

Krenuo sam između polica sve dok nisam ugledao maleni oblak kako se diže iz jedne knjige. Na njoj je pisalo *Najljepše bajke svijeta*.

- Čitao sam tu knjigu. U njoj su samo bajke! – rekao sam tiho.
- Mladi gospodine, bajke nikada nisu samo bajke. Strašno je to twoje neznanje.

Slegnuo sam ramenima. Nije se vrijedilo prepirati s njim.

Otvorili smo knjigu i zmaj je puhnuo malo vatre koja je rasula iskrice po stranicama. Ukažala su se neobična slova koja su veselo plesala po papiru.

– Zmajoslova! – rekao je zmajić zadovoljno. – Nikada nisu na jednome mjestu. Ponekad pobegnu iz knjige kojoj pripadaju i usele se u sasvim drugu. Sreća pa su ova ostala ovdje.

– Što piše? Ne umijem ih čitati.

– Naravno da ne umiješ. Samo zmajevi mogu čitati zmajoslova – rekao je ponosno.

Prosuo je još malo vatre na stranicu knjige. Oko iskrice su se okupila slova kao da vijećaju. Nakon nekog vremena poredala su se u tekst koji je zmaj počeo prevoditi:

– Tužne orhideje vraćaju se u život napitkom za koji je potrebno:

- čarape zmaja jedinca,
- školjke s Knjigolininog otoka,
- sok od mandarine iz zemlje princa Šarene Čarape,
- krempita iz Krempitograda,
- knjiga koja dugo nije čitana.

U posudu staviti čarape i pomiješati ih sokom iz mandarina uz note iz baukove pecíne i stihove krokodila poete. Na kraju čitati iz knjige koja godinama nije čitana i cijeli postupak zaćiniti krempitom.

Slova su nestala nakon što je zmaj izgovorio posljednju riječ.

Sve su mi te stvari zvučale poznato. Sjetio sam se priča koje mi je, dok sam bio mali, pričala mama.

– Govorila je da vi živite u knjigama i da se zovete knjigosauri! – rekao sam uz osmijeh.

– Tu je pogriješila. Zmajevi ne žive u knjigama. Mi samo putujemo kroz njih. Njezina Knjigolina živi u knjizi zajedno s onim njezinim čudovištem, knjigosaurem. Otkako ga je izmislila, pojeo je mnogo lijepih stranica. Jednom smo ga morali hraniti u Zmajobrću kako ne bi pojeo memoare našeg praprapra zmaja.

– Zar to nije isto, zmaj, knjigosaur?

– Kada izliječimo orhideju, ako nam se toliko posreći, moramo pronaći neki napitak kojim bi se izliječilo tvoje neznanje. Prava si nezNALICA! – odbrusio mi je zmaj.

– Kako ćemo pripremiti taj napitak? – brinuo sam. – Poslije ćeš mi objasniti razlike između zmajeva i knjigosaura.

– Za početak, moraš ponovno postati maleni dječak koji ide u školu – rekao je zmaj ozbiljno.

– Ne želim ponovno u školu – pobunio sam se ja. – Morat ću, opet, čitati lektiru i pisati zadaću. I gnjavit će me jer ne znam igrati nogomet.

– Sada će ti biti mnogo lakše. Imaš mene! – rekao je zmaj važno.

Huknuo je u pravcu mojih šiški i ja sam osjetio kako se smanjujem. Knjiga mi je ispala iz ruke. Polica s koje sam je uzeo, sada je bila visoko iznad moje glave.

Zmaj mi je počeo tiho objašnjavati:

– Postoji nauka po imenu Avanturologija. U školama je strogo zabranjeno njezino izučavanje. Avanturolozi savjetuju sve ono što dobre učiteljice nikada ne bi preporučile svojim đacima: plesanje na kiši, hodanje bosih nogu u proljeće, glasno pjevanje na mjesečini, pisanje ljubavnih pisama za vrijeme kontrolnog iz matematike...

Mislim da ćemo u Zmajozemlji potražiti pomoć nekog dobrog avanturologa. A sada se spremi za putovanje.

– Apćiha! – štucnuo je, a maleni oblak pare odlepršao je iz njegovih nozdrva.

– Nazdravlje! – rekao sam.

– Jeste li odabrali nešto? – pitala je knjižničarka koja se stvorila pored nas.

– Apćiha! – ponovio je zmaj, a ona je vrissula.

– Gušter! Gušter!

Zmaj je šmugnuo u moju školsku torbu koja se odjednom stvorila pored nas. Pobjegli smo iz knjižnice i zaustavili se tek u gradskom parku.

– Onda, idemo! – jednostavno je rekao zmaj i ispustio glasno – apćih.

Pred nama se stvorio oblak u obliku broda. Ukrcale smo se i on nas je ponio visoko iznad grada.

– Pogledaj, moja škola! – pokazivao sam.

– Pih! Škola! Tamo ne vjeruju u zmajeve – ljutio se zmaj. – Ja ћu ti pokazati prave stvari.

Oblak nas je nosio preko planina, rijeka i polja sve više i više dok se nismo sasvim približili Mjesecu, točnije, njegovoj drugoj strani koja je ljudima sa Zemlje nevidljiva. Sletjeli smo u čudesnu Zmajozemlju.

– Mislio sam da ovakvi predjeli postoje samo u filmovima! – rekao sam zadriveno.

U Zmajozemlji nije raslo drveće niti cvijeće. Sve je u njoj bilo napravljeno od svjetlucavog dragog kamenja. Nevjerovatni oblici koji su podsjećali na krošnje nadvijali su se nad putem kojim smo krenuli.

– Kamo idemo? – pitao sam.

– U Zmajobrć, naravno! – odgovorio je zmaj.

– Zmajobrć je mjesto na kome možeš naučiti sve o zmajevima i poznatim avanturolozima koji su posjetili naš grad – objasnio je ponosno. Tamo ћemo saznati kako stići do priča koje moraš posjetiti.

– Ne bi mi nikada palo na pamet da se priče mogu posjetiti, da su to mjesta koja stvarno postoje! – čudio sam se.

Stigli su na veliki trg. Veliki taksi oblaci plovili su kao automobili kružnim tokom oko fontane od mjesecovog kamenja. S njih su silazili zmajevi i nestajali u ogromnoj okrugloj zgradbi na sredini trga. Iznad ulaznih vrata visio je portret zmaja.

– To je naš najpoznatiji zmaj – šapnuo je zmaj sa strahopoštovanjem – Apćihalo III.

Ušli smo u predvorje iz koga je vodilo više hodnika, a iznad svakog je bila slika nekog zmaja. Zmaj je objašnjavao:

– Hodnici vode u prostorije u kojima možeš sazнати sve o posebnim granama avanturologije koje su izučавали ovi zmajevi. Velikog kineskog zmaja zanimalo je vatromet. Mislim da mu je specijalnost bila petardologija. Ako krenemo ovim hodnikom stići ćemo čak do Kine.

– Ne trebamo put do Kine – bunio sam se.

Na jednom je zidu pisalo:

Put u Središte priča

Zmaj je lupnuo krilom po velikim vratima koja su stajala pored. Kada su se otvorila, ugledali smo veliki naslonjač pored koga je stajao stolić i na njemu neka knjiga. Na njoj je pisalo *Čitaj me*.

– Što ćemo sada? – brinuo sam.

– Sjedi i čitaj! – rekao je zmaj. – Da bismo pronašli put do tih priča moramo ih prvo pročitati.

Kao nekim čudom, knjiga se otvorila. Sjeo sam. Fotelja je bila veoma, veoma udobna.

Počeo sam čitati.

Priča o zmaju jedincu

Zamislite sada jedan dvorac na vrhu stijene. Na najvećem prozoru vidi se velika glava mame zmajice. Njezin brižni pogled uperen je u pravcu najviše kule odakle se čuje udaranje neke loptice o zidove zbog čega crijepovi na kuli veselo poskakuju kao da su žabice. U kuli živi zmaj jedinac.

Svake večeri mama zmaj i njezin voljeni sin vode sličan razgovor.

- Jesi li oprao noge zlato? – dovikuje mama.
- Nisam! – odbrusi on, ali sasvim tiho. – Zmajevi ne peru noge.
- Šta kažeš, srećo moja, nešto te ne čujem dobro. Jesi li...
- Oprao sam noge mama, oprao... – zaori se iz kule.
- Budi pristojan, pile moje – tepa mama dok se zmaj roguši od muke.

– Laku noć, zlato mamino.

– Laku noć mama – odgovara glas iz kule.

I tako se nad Zmajevim zamkom spušta još jedna noć. Mama zmaj zaspi čim spusti glavu na jastuk.

Ali, ove večeri, umjesto da krene na spavanje, mladi zmaj se iskrao iz svoje sobe na vrhu kule i sjeo na visoki zid koji je čuvao zamak.

DVORAC ZMAJA JEDINCA

– Silazi s tog zida – opomijala ga je mama danju. – Pašćeš!

Mama zmaj mnogo je voljela svog sina i stalno se brinula da mu se ne dogodi nešto.

Sad je mama spavala i on je na miru mogao mahati krilima, bacati kamenčice i plašiti usnule ptice.

– Ja sam jedan zmaj, a mama me zove pile moje – jadikovao je samome sebi.

– Zar pile ima ovako veliku glavu i strašni rep, zar pile ima krila kojima se mogu pokriti dvije livade? Moja mama ne vidi koliko sam ja porastao. Ona samo vidi kad ja ostavim prljave čarape ispod kreveta i po pola sata opominje me kako trebam oprati uši...uh!

– Hu! Hu! – uzvratila je sova s vrha kule i prekinula zmaja u glasnom razmišljanju.

– Lako je tebi sovo – nastavio je svoju žalopojku mladi zmaj. – Tebi ne govore stalno uradi ovo, uradi ono.

U šumi pored zamka začulo se neko krckanje. Počeli su se kotrljati kamenčići, sova je glasno huknula, a neka jeka joj je uzvratila iz daljine. Zmaj je šmugnuo u svoju sobu i zatvorio vrata. Navukao je svoje crvene čarape za spavanje i pokrio se velikim prekrivačem koji je, s mnogo ljubavi, sašila njegova tetka.

Cijeli je zamak utonuo u noćnu tišinu. Miševi su sanjali velike sireve, golubovi ukusna zrna, mama zmaj u snu se igrala sa svojom

bebom, mladi zmaj sanjao je kako mu se dive nakon bitke u kojoj je pobijedio zmajolovca i uništilo mu mač i štit.

I tako su sanjali sve do jutra kada se na velikim vratima začulo glasno kucanje.

– Ustajte, spavalice – zaorilo se umjesto pozdrava, a zmaj je skočio iz kreveta i pojudio iz kule u svojim crvenim čarapama.

U zamak je stigla njegova tetka Vatrolina.

– Ljubi ga tetka, kako mi je samo porastao – grlila je tetka zmaj svog nećaka.

Mama zmaj se mučila oko sestrine velike torbe s darovima koja se jedva mogla ugurati kroz vrata.

– Trebala bi zamijeniti ta vrata Žarolina (tako se zvala mama zmaj), govorila je Vatrolina pozdravljajući se sa svojom setrom.

– Ili bi ti trebala dolaziti s manjim torbama – odgovarala je Žarolina.

Njih su dvije uvijek razgovarale tako. Kada bi ih slušao neko nepoznat, pomislio bi da se stalno prepiru oko beznačajnih sitnica.

Zmaj jedinac je šmugnuo u svoju kulu kako bi skinuo čarape, a tetka Vatrolina se udobno smjestila pored velikog ognjišta u najvećoj dvorani zamka. Mama zmaj joj je kuhala čaj dok je umorna gošća protezala noge i krila, stresajući prašinu od dugog puta.

– Jesi li gladna? – pitala je Žarolina sestru.

– Mogla bih malo sogan-dolme – odgovarala je Vatrolina sestri, srčući glasno čaj.

Vatrolina je imala zdrav, zmajski apetit, a omiljeno jelo joj je bila zmajska sogan-dolma. Dok je bila mlada i išla u zmajsku školu, putovala je često u krajeve u kojima se ovo jelo pripremalo na poseban način.

Nije bilo lako nabaviti sastojke za ovo jelo. Ogromne glavice luka od kojih se jelo pripremalo, rasle su na samo jednom mjestu u cijelome kraljevstvu.

Lukovice su se kuhale u džinovskom loncu, a stanovnici kraljevstva plakali bi satima. Onda se miješala riža i meso maslačka koje se moglo nabaviti samo u specijaliziranim mesnicama. Tom su se smjesom punile skuhane lukovice.

– Žao mi je, draga moja – odgovarala joj je sestra. – Ti kao da ne čitaš novosti iz Zemlje. Jedino polje na kome raste zmajski luk prisvojio je strašni Ognjoslav. Cijena za taj luk je postala previsoka. Ognjoslav postavlja zadatke i ako ih ne izvršiš moraš godinama okopavati i plijeviti luk.

Ognjoslav je bio nastariji i najstrašniji zmaj u kraljevstvu. Vatrolina je zaprepašteno pogledala svoju sestruru.

– Znači, nema više sogan-dolme!?

– Nema – odgovorila je sestra. – Ali, smislit ćemo već neko slično jelo.

Zanesene razgovorom sestre nisu ni primjetile mladog zmaja koji se pojavio na vratima i pažljivo slušao o čemu govore.

Jedna mala svjetiljka zasvijetlila je u njegovim mislima.

Sinula mu je ideja kako da usreći svoju tetku, a u isto vrijeme po kaže mami kako više nije mali. Dok su njih dvije razgovarale on se iskrao iz zamka i poletio u pravcu farme strašnog Ognjoslava.

Na toj farmi mogle su se naći najneobičnije biljke iz cijelog svijeta. Šećerne lubenice veličine osrednjeg čamca, dostojanstveno su se usidrile u dnu polja. Sredina je bila rezervirana za martovsko grožđe od koga se pravio posebni sok za strašljive zmajeve. Bijela mrkva, biberasti peršun i troglavi kupus rasli su na samom rubu farme. Negdje pri vrhu, iz zemlje su virile nevjerovatno velike glavice zmajskog luka.

Mladi zmaj se čudom čudio svemu što se na farmi moglo vidjeti. A onda, sasvim neočekivano, iz obližnjeg šumarka se pojavila neka prilika i počela pjevati.

Užasno, pomislio je zmaj u sebi.

Pjesma je doista zvučala kao škripa gvozdene kapije koja se otvara samo jedan put godišnje.

Iz kuće na vrhu brda začuo se glas starog Ognjoslava:

– Opet pjevaš, kćeri moja! Kakav divan glas imaš.

Njen bi glas mogao poslužiti kao sredstvo za mučenje, pomislio je zmaj.

Na njegovu nesreću, mislohvatrice - biljke koje su čitale misli, počele su kucati kao alarm i cijelim poljem počeo je ozvanjati zvuk: tik-tak, tik-tik-tak, tak, pa sve brže i brže.

Ognjoslav je izletio iz kuće i raširio ogromna krila, a njegova raspjevana kćer je uplašeno zašutjela.

Zmaj je bio otkriven, jer su se mislohvatrice ponašale kao prave izdajice. Morao je izaći pred bijesnog, starog zmaja.

– Šta tražiš ovdje? – pitao je ovaj strogo.

– Trebam luk za sogan-dolmu. Moja tetka mnogo voli ovo jelo – mucao je mladi zmaj.

– Luk, tetka, pih! Kakav si ti to zmaj? Kriješ se u grmlju?! Jesu li ti rekli kako se plaća luk s moje farme?

– Čuo sam ponešto – zamuckivao je zmaj.

– Ponešto! Ponešto! Kada si se već drznuo doći trebaš čuti sve. Ako želiš luk, moraš izvršiti zadatak koji ti postavim. Ako to ne obaviš, godinu dana ćeš plijevititi povrće na mojoj farmi i trpjeti mislohvatrice.

– Zmajolina, donesi knjigu – rekao je Ognjoslav svojoj kćeri.

Dok bi trepnuo okom, Zmajolina je odletjela i donijela neku veliku knjigu zagonetki.

– Koliko luka trebaš? Od toga ovisi težina zadatka?

– Pa, koliko je potrebno za jedan čestit ručak – odgovarao je zmaj kolutajući očima.

Zmajolina se nasmijala, a otac ju je strogo pogledao.

– Dakle, evo, govorio je listajući. Kaži ti meni šta je uvijek mlado?
Dobro pazi, jer imaš pravo na samo jedan odgovor.

Zmaj se zamislio. Sve što se rodi jednom odraste.

– Tako nešto ne postoji – izletjelo mu je i onda se, prekasno, sjetio
da je potrošio svoj odgovor.

Zmajolina je žalosno odmahnula glavom, a Ognjoslav se gromko
nasmijao.

– Valjda ti je jasno da si upravo zaradio novi posao.

U zraku se stvorio ugovor na kome je Ognjoslav urezao znak.

– Vidimo se sutra u ranu zoru. Pazi da ne zakasniš!

Kada su mama i tetka saznale za sve što se dogodilo, dvorac je počeo sijevati od vatrenih govora kojima su se nadvikivale. Zmaj je pokajnički sjedio. Nije se imalo kud. Morao je na posao.

Već idućeg jutra mama ga je probudila u samu zoru, skuhala mu čaj i ispekla palačinke.

I tako je zmaj počeo raditi na farmi. Polako je upoznao narav svake biljke. Mislohvatrice su se navikle na njega i nisu ga suviše gnjavile. Ponekad mu je Zmajolina pomagala u poslu.

Svake večeri se vraćao svojoj kući gdje je mama kuhala ukusna jela za svog sina i brižno ga pitala:

– Jesi li se umorio sine? Zašto si mi tako ozbiljan? Gnjavi li te stari Ognjoslav? Samo reci pa će mu mama pokazati kako se bere zmajsko grožđe!

– Dobro sam mama – odgovarao je umorni zmaj. Jedva je čekao da se domogne svog kreveta.

Prošao je tako mjesec, pa drugi, a zmaj se sve više radovao svome poslu. Ono što nikome ne bi priznao ni u snu, bila je istina da se Zmajolini radovao najviše.

Ona je bila šašava kako samo jedna zmajica može biti. Kada bi posao oko biljaka bio gotov, njih dvoje su se igrali zmajskih igara u kojima se mnogo letjelo, skakalo i zamišljalo. Zmajolina je bila brza i spretna. Čak mu ni njezino pjevanje više nije bilo tako grozno.

Godina je prošla mnogo brže nego što je zmaj očekivao. Svanuo je posljednji dan i zmaj se s nekom tugom zaputio na farmu. Mama Žarolina je cijelo jutro pjevala u kuhinji narodnu, zmajsku pjesmu "Slobodo – slobodice" .

Stari Ognjoslav čekao je ispred svoje kuće i prijateljski mahao krilima.

– Sada znam odgovor – rekao je mladi zmaj. – Ja ћu mojoj mami uvijek ostati mlad i djetinjast. Tako je to sa svom djecom na svijetu. Nikada ne stare u očima svojih roditelja.

Ognjoslav je kimnuo glavom.

– Dobro si obavio svoj posao. Možeš uzeti luka koliko želiš.

Zmajolina se tužno pokazala na prozoru. Zmaj i Zmajolina su se pogledali a mislohvatrice su počele tik-takati. Tiho pa sve glasnije, dok cijelo polje nije zvonilo.

Prošlo je od tada mnogo vremena. Mladi zmaj je završio zmajski fakultet i dobio posao u Ministarstvu zmajske poljoprivrede. Stari Ognjoslav pristao je da mu da Zmajolinu za ženu i njhovoј sreći nije bilo kraja.

Tetka Vatrolina do mile je volje mogla uživati u ukusnim sogan-dolmama.

Svi su bili sretni, zadovoljni i dobre volje, a mama Žarolina treptala je od ponosa kad god bi joj pogled pao na njenog velikog, snažnog sina.

– Kakva divna priča! – rekla je fotelja. Na jednom od zidova počelo se događati nešto. Nekakva vrata koja su se stvorila niotkud počela su se otvarati. Ukazao se mračan tunel, a zmaj je šapnuo:

– Mislim da je ovo put u zemlju tog zmaja.

Krenuli smo. Zmaj je prosipao mlazove vatre kako bi nam osvijetlio put. Napokon se pred nama ukazala divna zemlja puna zelenila. U daljini smo ugledali visoke kule zamka. Tik. Tak, tik-tak oglasile su se biljke izdajice.

Nismo stigli ni trepnuti, a ogromni zmaj se stvorio ispred nas.

– Stranci u mojoј zemlji? – zagrmio je.

– Nismo baš stranci! – rekao je uplašeno moј prijatelj zmaj. – Benjamin i ja trebamo tvoju pomoć. Zapravo, trebamo tvoje stare čarape.

– Benjamin? Čarape? – ponovio je zmaj, a onda se nasmijao tako da je zvonilo na sve strane. – Trebao sam znati da ćeš jednom doći da nas posjetiš!

Ni sam ne znam kako sam se našao u zmajevom zagrljaju.

– Mi smo braća! – govorio je. – Prava braća. Tvoja mama me izmislila i kad smo bili mali bili smo slični kao jaje jajetu.

Moj brat zmaj ponio me do svoje kuće.

– Zmajolina! – vikao je još dok je kružio iznad kula. – Stigla nam je familija!

Zmajolina je izjurila na zidine i počela radosno pjevati na što smo morali začepiti uši.

Bio je to nezaboravan susret. Gostili smo se sogan-dolmom i zmajkolačima. Mislim da bih ostao danima da me mali zmaj nije opominjao kako nam ponestaje vremena i kako život orhideje ovisi o našem poduhvatu.

Na rastanku smo dobili par crvenih čarapa s velikom rupom i nekoliko zagrljaja. Zmajolina nam je spremila zmajkolače za put.

– Vidimo se opet! Nemoj nas zaboraviti! – dovikivali su mi moj zmajski brat i njegova Zmajolina.

Vratili smo se u Zmajobrć. Sjeo sam u onu istu fotelju i zadrijemao.

– Hm! Kh! – počela je kašljucati fotelja nakon nekog vremena opominjući.

Knjiga na stoliću ponovno se otvorila.

Knjigolinine avanture na čudesnom otoku po imenu Tamarele

– To više ne može tako – rekao je Princ Perunika i puhnuo glasno kroz nos.

Njegov ribarski šešir sletio mu je s glave. Šešir je bio mokar. I prinčeve su šiške bile mokre. Zapravo, cijeli je princ bio mokar kao da se kupao u odjeći.

– Kako? – upitala je Knjigolina.

– Tako! Šta govoriš tim ribama i zašto one ostavljaju poruke na mojoj udici?

– Kakve poruke?

– Poruke kao što je ova:

„Ribaru, ribaru, pogledaj u vodu,
sve su ti riбе pobegle na slobodu!“

Knjigolina se nasmijala na sav glas i taj njen smijeh trajao sve dok se prinčeve šiške nisu osušile.

– To je napisao neki nevješt pjesnik – rekla je kad je napokon uhvatala dah.

– Nevješt – ponavljao je značajno Princ. – A ova:

„Ribar ima žute šiške
liče na narancine kriške“

– Hi hi ha ha – kikotala se Knjigolina, a onda rekla:

– Tako prođu oni koji love slatke, male ribe.

Princ Perunika nije mogao izdržati to njezino kikotanje pa se okrenuo i ponosno odmarširao natrag na stijenu s koje je već danima pecao.

Ali, umjesto riba, na njegove su se udice hvatale samo poruke pisane u stihovima i to nekom ljubičastom tintom koja se sama brišala.

Knjigolina se sunčala na žalu nedaleko od stijene. Jednom je Princ bacio pogled ispod šešira i učinilo mu se da ona nešto šapuće vodi, ali je pomislio da mu se to sigurno učinilo. Čudan je bio otok na kome su ljetovali Knjigolina i Perunika.

Svakog je dana u dva sata poslijepodne padala kiša.

Ona je pisala pisma svom prijatelju Otu, a on je ta pisma čitao sa svjetionika na kome je gradonačelnik dao ugraditi razglas. Svake su večeri građani uživali u opisima mora, palmi, riba koje pišu pjesme i kiše koja pada uvijek u isto vrijeme.

– Pih, i to mi je neki odmor – gundao je Knjigosaur iščekujući da se njegova voljena Knjigolina vrati.

Oto je susosjećao s Perunikom ali to nije pisao u pismima koja je slao na otok.

Golub pismonoša bunio se kako on nije galeb, pa da leti svakog mjeseca tako daleko preko pučine.

Otok su pronašli sasvim slučajno, na povratku kući kada se Knjigolina već umorila od potrage za izgubljenim gradovima.

– Čarobno mjesto – rekla je kada se iskrcala na žal.

– Baš – potvrdio je Perunika i počeo raspakivati svoj ribarski pribor.

Ona ga je gledala poprijeko. Knjigolina nije voljela kada neka bića love druga pa makar to bio i njezin voljeni Princ.

Perunika je odabrao stijenu na kojoj će namjestiti štapove za pecanje a Knjigolina je razastrla ručnik na prekrasnom komadu obale i tamo se prepustila sunčanju i kupanju.

Tako se dogodilo da im se vrijeme pokvarilo.
Časovnik na splavu pokazivao je doba dana ali je

izgledalo da je dan uvijek isti. Jutro je počinjalo iskrcavanjem na otok, u dva sata je padala kiše, a večer je najavljivalo jato galebova koje se vraćalo u gnijezda s pučine.

– Voliš li ti mene ili malo više voliš pecati – pitala je Knjigolina svake večeri.

– Volim tebe – odgovarao je Princ Perunika i bacao pogled pun ljubavi na svoje štapove za pecanje.

Na obali je, jednog jutra, osvanula velika, zlatna udica. Princ Perunika upozoravao je Knjigolinu:

– Ne prilazi udici! Pazi!

Knjigolina nije voljela da joj se naređuje.

Podigla je svoj prćasti nosić i rekla:

– Ne misliš valjda de me neka riba želi upecati?! To bi bilo smiješno!

Upravo to se dogodilo čim se približila. Udica je poskočila i zakачila njezinu padobran haljinu. Princ nije ni trepnuo okom, a Knjigolina se već našla na pučini kamo ju je neki nevidljivi konopac odvukao.

– Upomoć!! – stizalo je preko valova sve tiše i tiše dok se njezin glas nije sasvim izgubio.

Očajni Princ nije znao kako da joj pomogne. Potrčao je na stijene, ali se u plavim daljinama nije više vidjelo ništa.

Za to je vrijeme Knjigolina klizala po vodi. Nakon nekog vremena, kada su se strah i iznenadjenje izgubili, to plesanje po vodi počelo joj se sviđati. Pravila je piruete na jednoj nozi, pa na prstima dok je voda prskala u malim slapovima svuda oko nje.

– Kao da sam pokretni vodoskok – govorila je samoj sebi. – Šteta što se i Perunika nije upecao.

Prošlo je mnogo sati i Knjigolinu su zaboljele noge. Konopac nije prestajao vući udicu zakačenu za njezinu haljinu. Pojavile su se i prve zvijezde kada se pred njom ukazala obala i na obali neka čudna skupina obučena u šarene haljine.

– Alohaaa – povikala je Knjigolina. U nekoj je knjizi pročitala da se ljudi koji žive na otocima pozdravljaju tako.

– Ha-ha – odgovarali su oni. Činilo se da čekaju baš nju.

Konopac je potonuo u vodu i udica se otkačila baš u trenutku kada je Knjigolina dotakla dno i izašla iz vode.

– Uh – rekla je glasno i pogledala u šarene prilike na obali.

– Uh – odgovorili su oni uglas.

– Vi ste neki echo pokret – pitala je Knjigolina pomalo ljutito. Bila je umorna i nije joj se sviđalo to ponavljanje.

– Echo, ho, ho ho – odgovorili su glasno oni i okružili Knjigolinu.

Onda je pred nju istupila neka okrugla prilika i počela pokazivati znakovima kako će je povesti negdje i kako je ona sada njihova zatopljenica.

– Da vidimo i to čudo – othuknula je glasno i krenula bez opiranja, a njezini neljubazni domaćini ponovili su spremno:

– I to – i to-to-to!

Put kojim su je vodili bio je popločan velikim ribljim krljuštima, koje su se sjajile kao najraskošnije pločice u duginim bojama.

Visoko drveće pokraj puta imalo je žute listove, a cvjetovi zasađeni pored staze ličili su na ljubičaste zvijezde.

– Omiljeno cvijeće mog Princa Perunike – uzdahnula je tiho, a njezini čuvari ponovili su uzdah.

Napokon su stigli do sela u kome su kuće bile sagrađene od ogromnih kokosovih oraha i pokrivene žutim lišćem.

Na velikom trgu čekala je vladarica. Sjedila je na velikom prijestolju od kamena i nestrpljivo lupkala nogom.

– Zašto ste me upecali – pobunila se Knjigolina čim su je doveli dovoljno blizu ljutite vladarice.

– Cali – i to – eho – ho – ponovili su mještani koji su se sakupili na trgu i pridružili skupini koja je čuvala malu zarobljenicu.

Vladarica je dostojanstveno ustala sa prijestolja, a kruna od perja neke ptice podrhtavala je na njezinoj glavi. Imala je odjeću načinjenu poput ribljeg tijela.

– Knjiga – rekla je dubokim glasom, a stanovnici sela bacili su se na koljena.

Knjiga koju sam čitao neočekivano se zatvorila.

– Nisam dovršio priču! – rekao sam. – Moram saznati o kakvom je otoku riječ i je li Perunika stigao spasiti Knjigolinu?

– Spasio me, nego šta! – začuo se glasić iza fotelje. Okrenuo sam se i ugledao djevojčicu koja je pod ruku držala najstrašnije čudovište koje sam ikada video. Pretrnuo sam od straha.

– Ne plaši se! – rekla je ona. – To je samo moj knjigosaur. On je pojeo ostatak priče. Bio je strašno gladan, a ja daleko. Nisam stigla na vrijeme.

– Zašto su stanovnici otoka ponavljali tvoje riječi i kakvu je knjigu željela njihova vladarica?

– To je priča koju je pojeo knjigosaur. Rekla sam ti. Kada se vratiš zamoli mamu da je ponovno napiše. Željela sam te upoznati – rekla je Knjigolina. – Zato smo došli čak ovamo. Knjigosaur kaže da je jednom pojeo tvoju lektiru i moli te da mu oprostиш.

– Naravno! – rekao sam u strahu. – Jesi li sigurna da on jede samo slova, knjige...

– Nisam! – rekla je vragolasto. – Mislim da je nedavno u snu spominjao neke krempite. Hoćeš li s nama u Krempitograd?

– Gdje je Krempitograd? – pitao sam.

Knjiga na stoliću bučno se otvorila.

Čudna kiša u Krempitogradu

Jeste li nekad posjetili Krempitograd? Prava je šteta ne otići tamo barem jednom u životu. Poslastičarnice se tamo mogu naći na svakom koraku, a u njima najslasnije krempite na svijetu. Gradonačelnik Krempitograda piše pjesme. Skoro da nema nikoga tko u poštanskom sandučiću za rođendan nije zatekao stihove ispod kojih je veliki žig grada. Pismonoša Krempitograda svaki dan nosi veliku torbu punu pisama.

– Tko piše tolika pisma? Zar tamo ne postoji internet? – sigurno ste se zapitali.

Postoji, ali stanovnici Krempitograda više vole pisati pisma na papiru, jer i papir u tom gradu miriše na krempite.

Tetke pišu nećacima. „Drago tetkino pile, dolazim u subotu. Ispeklala sam najfinije kolače i isplela najljepši šal za tebe. Kaži mami da ćeš popraviti sve ocjene u školi, jer si to obećao svojoj tetki“. Pisma pišu mame, tate, učiteljice, direktori, poslastičari. Jednog jutra, kao i obično, pismonoša je uzeo svoju torbu i krenuo raznositi pisma. U grad je, upravo tada, dojurio vjetar s Razvigora. Vjetrovi s Razvigora

su na zlom glasu, a ovaj je bio najgori. Počeo je premještati znakove s ulica, otvarati prozore na kućama, krasti suncobrane. Ugrabio je čak i pismonošinu torbu i ponio je visoko, visoko. Pošto je bio jako neprištojan, negdje među oblacima je počeo otvarati pisma i čitati ih. Kako bi koje pročitao tako bi riječi iz pisma otpuhnuo u grad. Uskoro je na grad počela padati neobična kiša riječi. Neke su riječi bile lijepе a neke baš i nisu. One lijepе slijetale su na ljudske glave i tamo se pretvarale u osmijehe, mašne i šarene šešire. Loše riječi štipale su ljudе za uši, kvarile im frizure i mirisale na crveni luk, pa je pola grada plakalo. Dobrim su se riječima stanovnici Krempitograda radovali, ali od loših su se branili čime su znali i umjeli. Kišobranima, šakama, cipelama, pa čak i tjeralicom za komarce.

– Sramota! Učinite nešto! – naređivao je gradonačelnik, ali su gradski stražari samo tužno odmahivali glavom i jecali, jer su upravo njih, pogodile one najružnije riječi.

– Trebalo bi strpati u zatvor ljude koji su takve riječi pisali! – gunđao je jedan stražar brišući suze. – Nije samo vjetar kriv.

– Pohvatajte barem ove lukoriječi! – naređivao je komandir gradske straže.

Kiša je u grad unijela neviđenu pometnju. Cijelo je jutro trebalo strži za hvatanje riječi štipalica. Morali su nositi debele kape kako ih riječi ne bi gricnule.

A onda, negdje oko podne, iznad ulica je zalepršalo ružičasto pismo u kome je pisalo:

„Ti si najljepša u Krempitogradu“.

Pismo je bilo bez potpisa.

Prva ga je pročitala jedna mama i tog dana je tatu dočekao najslađi ručak na svijetu. Mama mu se smješkala dok su pili kavu i tata se zacrvenio kao da se tek zaljubio. Pismo je vjetar ponio u školu. Pročitale su ga sve djevojčice i tog su dana na velikom odmoru bile princeze, sve dojedne. Pročitala ga je i učiteljica, pa je krišom popravila šiške i zaplesala noseći u rukama dnevnik. Sve su se ocjene u njemu pomiješale i pretvorile u petice. Pismo je stiglo i do gradonačelnikove žene.

– Dobro da se sjetio i meni napisati nešto lijepo! – rekla je i obukla svoju najljepšu haljinu.

Odlučite li putovati u Krempitograd, možda i saznate kome je pismo bilo napisano. Čuvajte se ako usput sretnete neki vjetar s Razvigorom. Čini mi se da ti vjetrovi, od svih stvari, najviše vole raznositi tuđe riječi po svijetu. Zato treba pisati i govoriti dobre riječi, lijepe riječi, one od kojih se ljudi neće braniti kišobranima ako počnu padati iz oblaka.

Zrak je zamirisao na krempite. Miris je dolazio iz tunela koji se otvorio na onome mjestu iz koga smo izašli iz zemlje Zmaja Jedinca.

Krenuli smo mirisnim tragom i banuli na veliki, gradski trg. Ugledali smo poslastičarnicu u čijem su izlogu bile izložene ogromne krempite.

Nikad nisam jeo ništa slično. Jeli smo i jeli. Knjigosaur se udvostručio. Knjigolini je postala tjesna njezina padobran haljina. Zamolili smo ljubaznog poslastičara da nam pažljivo upakira jednu krempitu i s tugom se vratili u Zmajobrc.

– Mi sada idemo! – zacvrkutala je Knjigolina. – Perunika nas čeka. Putujemo u jedan zaboravljeni grad.

– Ne volim tog princa, ne volim, ne volim! – jadikovao je knjigosaur.

Knjigolina ga je tješila. Govorila mu je kako će ga, kada se vrati, ponovno dovesti na krempite.

– Ona je najšašaviji lik iz knjige koga sma ikada sreo! – rekao je zmaj.

Knjiga na stoliću se ponovno otvorila.

Princ Šarena Čarapa i princeza Kamilica

U dalekoj zemlji pored mora živio je princ Šarena Čarapa. U toj su zemlji mandarine i naranče rasle na svakom koraku. Nitko nikada u toj zemlji nije bio bolestan. Svi su bili zdravi zdravcati. Liječnici su po cijeli dan pecali ribe u luci, jer nisu imali koga liječiti.

Sve djevojke iz kraljevstva bile su zaljubljene u princa Šarenu Čarapu baš kao to treba biti, a on nije volio nijednu, baš kako to uvijek priča kaže. Tražio je neku posebnu. Zato se, jednog jutra, otisnuo na more na svom narandžastom brodu u potrazi za nevjестom. More ga je nosilo daleko, daleko sve dok se njegova divna zemlja nije izgubila s vidika. Oluje su nasrtale na brod, sunce ga je pržilo, ogromne morske nemani presretale su ga u zvjezdanim noćima, ali on je, usprkos svemu, nastavljaо potragu. I tako je, jednog dana, uplovio u luku nekog grada.

- Apćih! – pozdravio je gradski dobrodošličar.
- Apćih! – ponovili su radnici u luci.

– Apćija! – zbunjeno je ponovio princ.

S prozora kraljevskog dvorca čije su se kule nadvijale nad lukom, čulo se još jedno sićušno „apćija“. Dobrodošličar je tužno odmahnuo glavom, a jedna suza mu je kapnula u more.

– Zašto plačete? – pitao je princ.

– Princeza Kamilica bolesna je već mjesecima. Kuhali smo juhe od riba, kupali je u galebovom mlijeku, sunčali je na ponoćnoj mjesecini, ali ona nikako da ozdravi. Kraljevski liječnici se plaše da joj nema lijeka. Apćija!

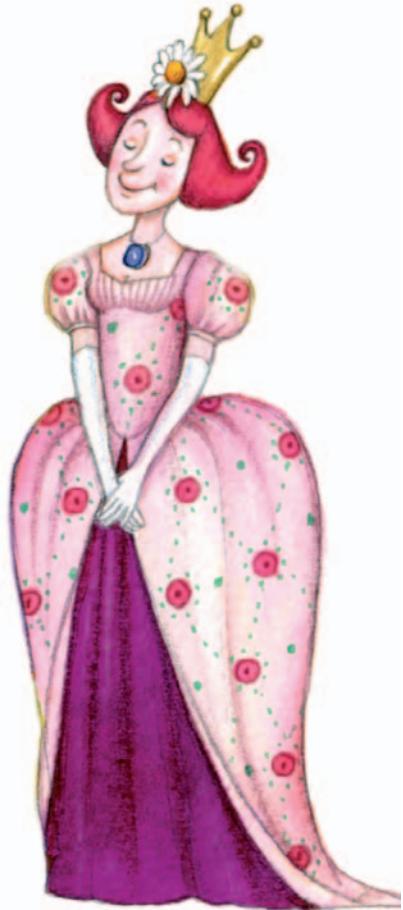
– Jeste li joj kuhali čaj s limunom? – pitao je princ.

– Limun? Što je limun? – pitao je dobrodošličar.

Vijesti su se brzinom vjetra rastrčale cijelim gradom. Princ iz nepoznate zemlje donio je čudotvornu biljku od koje će ozdraviti princeza Kamilica.

Dobrodošličar je to ispričao pekaru, pekar je rekao mljekaru, mljekar se pohvalio poslastičaru, poslastičar je priznao stražaru, stražar je otrčao do kraljevskog paža, paž je šapnuo caru i car je povikao:

– Dovedite mi tog princa! Ako izlijeći moju kćer darovat ćemo mu najljepše čarape iz našeg kraljevstva.

Kako je slatka bila princeza Kamilica. Obrazi su joj ličili na mandarine, jer su se rumenjeli od temperature. Svako njezino „apćija“ princa je mamilo osmijeh na lice.

– Kiselo! – bunila se dok je pila limunadu. Kao i sve princeze bila je malo razmažena.

– Jesu li se zaljubili? – pitala je Ema mamu - sigurno se pitate.

– Jesu, kako da nisu. Ali, princeza se nije htjela udavati.

– Zašto?

– Htjela je postati učiteljica, a princ nije mogao čekati toliko dugo.

– Što se dogodilo na kraju?

– Princ se vratio svojoj kući i počeo izvoziti mandarine, limun i naranče u daleke zemlje.

– A princeza?

– Princeza je napisala najljepšu knjigu o zdravoj hrani i šarenim čarapama.

Onda je, jednom, u luku pristao brod kralja Prokule i rekao:

– Dajte mi princezu Kamilicu za ženu inače će vam porušiti grad!

– Jesu li je dali? – pitao sam zmaja zabrinuto.

– Nisu, jer je u pomoć stigao princ Šarena Čarapa i potopio brod kralja Prokule.

Krenuli smo u zemlju mandarina. Tunel koji je počeo u Zmajobrću završio je u voćnjaku. Ogromne krošnje savijale su se pod teretom mandarina.

Bili smo brzo opaženi. Straža u šarenim čarapama opkolila nas je brzinom munje.

– Stranci u kraljevom voćnjaku. Zarobljeni ste. Idemo ugrad. Jedan, dva! Apćih!

Morali smo ih slijediti. Odveli su nas na veliki trg ispred raskošnog zamka.

– Apćih! – uzviknuli su stražari uglas.

Na jednom od prozora ukazalo se milo lice princeze Kamilice i nježno uzvratio:

– Apćih! Koga ste nam to doveli?

– Moje ime je Benjamin, a uz mene je zmaj iz Zmajobrća.

– Je li to onaj Benjamin koji je najviše volio priče o krokodilima?

Onaj Benjamin koji je hrabro tamanio vojsku kralja Prokule?

– Mislim da sam to ja.

– Tvoja je mama moja kolegica, a kolege ne bacaju djecu jedne drugima u zatvor. Što si radio u našem voćnjaku?

– Trebam sok od vaših mandarina. Jedna je orhideja smrtno bolesna i treba hitno čarobni napitak.

- Ako je naše mandarine mogu spasiti rado će ti darovati cijelu košaru. Ponesi nekoliko i svojoj mami. Kaži da princ Šarena Čarapa i ja imamo kćerku.
- Hvala najljepša! – rekao sam ponizno.
- Neka i tvoj zmaj uzme nekoliko mandarina. Čini mi se da je prehlađen.
- Divni ste! – rekao je zmaj i počeo guliti mandarinu koju mu je dodao stražar.

Vratili smo se osvježeni. Zmaj više nije kihao.

Sjeli smo i strpljivo čekali da se knjiga otvorи na novom mjestu.

Nisam kriv što sam krokodil

Jednog toplog, ljetnjeg jutra, krokoil Kroko odmarao se pored rijeke. Nije to bio bilo kakav krokodil. Bio je sasvim mali, ljubazan i lijepo odgojen. Kroko je ljenškario i promatrao plavo nebo na kome su oblaci mijenjali oblike. Čas su ličili na šlag s kolacha, čas na brodove a ponekad i na velike, bijele ptice.

Vrijeme je da se krene na neki put, pomislio je. Na brzinu je spakirao svoju malu, plavi torbu. Stavio unutra ručnik i sunčane naočale te se ukrcao na prvi splav koji je jurio rijekom. Bio je tako radostan da nije ni razmišljaо kamo ide. Divio se krajoliku kroz koji je protjecala rijeka noseći njegov splav. Kada su na nebu prve zvijezde smijenile oblake, Kroko je zaspao.

Rijeka je nosila splav sve do močvare Kreketau. A tamo se spremao veliki spektakl. Cijeloga ljeta pjevali su zrikavci, žabice, ptice sve dok u nazuži kug najboljih nisu odabrani: žabica Klara, trio Zrikavci i šarmantni vodeni konjac Florisimo.

Stanovnici močvare uzbudeno su se pripremali za svečanu večer na kojoj bi trebao biti proglašen pobjednik. Nagrada je bila besplatno putovanje u Pariz.

Usred priprema, dok su radnici postavljali pozornicu, svici zauzimali svoja mjesta sa kojih su trebali svijetliti, a žiri razgovarao o pravilima, rijeka je donijela splav na kome je spavao Kroko. Nastao je urnebes. Svi su vrištali iz sveg glasa i pokušavali se sakriti kuda su ih krila, noge ili šape mogle ponijeti. Buka je razbudila malog krokodila. Sanjivo je protrljao oči i pogledao oko sebe. Sjeo je na splav i pokušao prepoznati mjesto na koje je stigao. Osjećao se strahovito usamljeno i izgubljenog. Počeo je plakati jer nikad do sada nije bio tako daleko od svog doma.

Stanovnici močvare našli su se u čudu.

– Plače – prošaputala je Klara.

Iz grmlja se javio Florisimo:

– Možda nas pokušava namamiti u zamku?

Kroko je progovorio glasom u kome su drhtale suze:

– Pahrdon, ja sam se izgubio. Znate li kojim putem mogu stići u Pahriz?

Jedan roda dobacila je iz svog gnijezda:

– Možda bismo trebali pokušati razumjeti što govori. Nije lijepo suditi o nekome bez ikakvih dokaza.

Iz grmlja se, opet, začuo Florisimov prestrašeni glas:

– Svi koji bi nam mogli pružiti nekakave dokaze sigurno više nisu u životu.

U blizini splava ukazala se glava mudre, stare kornjače. Ona je bila najstariji stanovnik močvare. Trenutak je o nečemu razmišljala, a onda zaplivala prema splavu. Stanovnicima močvare zastao je dah.

Kada se sasvim približila Kroku, napravila je nekoliko pokreta na koje je on odgovorio. Zatim se okrenula i glasom u kome se osjetilo olakšanje rekla:

– Pa on se izgubio! Moli nas za pomoć.

Žabica Klara tada se dosjeti:

– Imam ideju – reče ona. – Večeras je naše veliko karaoke natjecanje. Neka pokuša i on nešto otpjevati. Osvoji li nagradu može se besplatno vratiti u svoj Pariz.

Iz grma se opet oglasio Florisimo:

– Ali, prvo mora obećati da nikog neće pojesti!

I tako je Kroko ušao u finale velikog spektakla. Po prvi put od se od njega tražilo da glasno govori svoje stihove, a to baš i nije bilo lako.

Svečanost je počela. Spiker je najavio:

– Uvažene dame i gospodo! Večeras biramo pobjednika. Zlatni glas naše močvare. Pozdravimo pljeskom Klaru, Florisima i Zrikavce. Ujedno najavljujem da večeras imamo i jedno iznenađenje. U Kreketau

je dospio jedan krokodil. Bez panike molim! Kroko je miroljubiv i on se izgubio. Molim vas sjetite se svega što su vas učile vaše učiteljice. Nije važno kako netko izgleda već kakva je osoba.

Na pozornicu su izašli Zrikavci i počeli pjevati. Nagradili su ih burnim pljeskom kao i Klaru i Florisima. Ali, kada je na scenu izašao Kroko, u publici je nastao tajac.

Krokodil je poželio pobjeći, toliko ga je bilo stid. Shvativši da nema izbora, započeo je nježnim glasom svoju neobičnu pjesmu:

*Znam da izgledam sthrašno
znam da ovdje nije lijepo
biti khrokodil.
Usamljen sam sthrašno
frlo mi je fašno
s vama sklopiti mihr.
Nismo svi isti
na svijetu je tako.
Neki su lijepi
neki su ružni
Neki su sretni,
a neki tužni.*

*Mene su sasvim lijepo odgojili
Ja nisam kriv
što izgledam sthrašno
jer sam krokodil.*

Publiku je oduševio neobični pjevač. Mudra kornjača pridiše mu sasvim blizu i kao odgovor na njegovu pjesmu otpjeva sljedeće stihove:

*Važno je imati dara
pa makar i ispod
krokodilske kože.
Ružan izgled često vara
i takav ti prijatelj biti može.*

Tako je Kroko osvojio nagradu i stekao nove prijatelje. U močvari se dugo poslije prepričavao ovaj neobični događaj. Kroko se vratio u svoj grad. Nastup ga je toliko ohrabrio da je postao slavan kao jedini krokodil koji piše pjesme.

- Nadam se da je i dalje vegetarijanac! – rekao sam u strahu.
- Novi tunel koji se otvorio u zidu bio je, zapravo, luka. Jedan je čamac čekao na nas.

– Ja ču letjeti! – rekao je zmaj. – Ne volim vodu.

Čim sam se ukrcao, čamac je zaplovio. Stigli smo vodenim grad u kome se, očigledno, pripremala neka zabava. S grana drveća visili su raznobojni lampioni, svi su užurbano trčali i letjeli tamno-ovamo.

– Dobrodošli! – povikala je svraka. – Ja sam ispred odbora za do-ček.

– Hvala! – uzvratili smo pomalo zbumjeni.

– Gospodin Kroko će govoriti stihove iz svoje nove knjige Zalazak sunca. Tako smo uzbudjeni.

Svraka nas je odvela do jedne ukrašene galerije na kojoj su sjedile dvije kornjače, grupa žaba i jedna dostojanstvena roda.

Uskoro je na bogato urešenu pozornicu izašao krokodil s gitarom u rukama.

*Zmajevo gnijezdo
narancin kolač
bakina vatrica
tako izgleda zalazak sunca u našem kraju...*

Svi su slušali, opčinjeni.

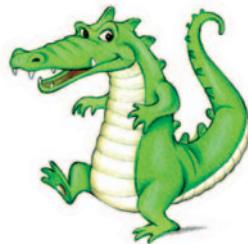
– On je čarobnjak, čarobnjak! – govorila je kornjača i brisala suze nekakvom maramicom od lišća.

Sačekali smo Kroka dok nije potpisao i posljednji autogram. Približili smo mu se oprezno i predstavili. Objasnili smo mu da nam je potreban jedan njegov stih.

– Ne znam hoće li vrijediti umorni stihovi? Danas sam već napisao desetak pjesama.

– Pokušaj, molim te! – navaljivao sam.

Kroko se zagledao u zvjezdano nebo i nakon nekoliko trenutaka tišine rekao:

– Svaki je cvijet dragocjen.

– To nije stih! – gundao se zmaj. – Smisli nešto poetičnije.

– Ne mogu pisati pjesme po narudžbi.
Nemam inspiraciju.

– Gdje da mu nabavim tu inspiraciju?

– pitao je zmaj, ali su malobrojni gosti koji su još sjedili u publi-
ci samo slegnuli ramenima.

– Sjetio sam se! – uzviknuo je Kroko. – Uzmite stih iz one stare pjesme:

*Nismo svi isti, na svijetu je tako
Neki su lijepi, neki ružni,
Neki su sretni a neki tužni*

– Ovo ružni nikako našoj bolesnoj orhideji se neće svidjeti! – promsio je zmaj.

Stih je morao biti napisan Krovovom rukom.

Požurili smo natrag.

– Sada nas očekuje najteži zadatak! – rekao je zmaj. – Moramo ući u pećinu strašnog bauka i ukrasti notu koju je on ukrao pjesniku. Grozno.

– Grozno! – složio sam se. – Volio bih da sam opet veliki.

– Onda ne bi mogao prepoznati Bauka niti bi mogao doći u Zmajobrć. Odraslima je ulazak u našu zemlju strogo zabranjen.

Knjiga nas je čekala otvorena, a stranice koje nam je pokazala bile su tamne kao noć. Slova su se na njoj njihala poput duhova.

Bajka o Pjesniku i Bauku

Živio, nekoć davno, u jednoj dalekoj zemlji, jedan Kralj. Njegov je dvorac bio okružen mračnom, tihom šumom, a njegovo srce nije znalo za radost i ljepotu.

Jednoga se dana Kralj odmarao u sjeni velikog drveta. Putem je naišao nekakav čudan čovjek i zastao:

– Kakvo divno mjesto! – rekao je.

Kralj je samo mrko pogledao pridošlicu, ali ovome to ni najmanje nije smetalo. Sjeo je na neki kamen, izvadio lutnju i počeo pjevati. Lišće na drvetu ispod koga se odmarao Kralj odjednom je poprimilo smaragdnu boju i počelo se njihati u zagrljaju vjetra. Ptice zacvrkutaše od radosti i njihova se pjesma pridruži pjesmi koju je pjevao stranac. Sivim nebom razlilo se plavetnilo. Kralj je zadivljen gledao svu tu ljepotu. Čekao je da stranac dovrši svoju pjesmu kako ne bi pokvario čaroliju, a onda veselo pljesnuo rukama.

– *Tvoja je pjesma obasjala cijelo moje kraljevstvo. Podi u moj zamak i postat ćeš kraljevski pjevač. Sve će tvoje želje biti ispunjene.*

Stranac je pristao više iz znatiželje nego pohlepe, jer su pjesnici takvi. Sve dok njihova pjesma ima moć nad krajolikom i ljudskim srcima, oni pjevaju iz dubine svoje duše ne mareći ni za kakvu nagradu. Kralj je pjesnika obasipao darovima. Dvorski draguljari načinili su mu lutnju od zlata i dragog kamenja, krojači su mu šili prekrasnu odjeću, a kuvari pripremali birana jela. Svi su iščekivali pjesme koje su u kraljevstvu činile čuda. Pjesnik je pjevao, a zalazak sunca poprimao je boje plesnih haljina dvorskih dama. Nebo bi prekrili narandžasti, ljubičasti i jarkocrveni velovi od kojih je svima zastajao dah. Drveća su se odjenula smaragdnim haljinama i nikako nisu prestajala plesati u zagrljaju vjetra. Njegove su pjesme stigle i do mora i preobratile tamnu vodu u prozirno plavetnilo. Cijela se zemlja okupala u ljepoti i osvanula ljepša, drugačija, prekrasna.

– Sve čemo pjesme staviti u jednu škrinju i čuvati ih u gradskoj riznici – rekao je Kralj. – Bit će to naše najvrjednije blago. One čine naš svijet raskošnim.

Trajala je čarolija dugo sve dok se u Tamnoj Zemlji nije razbudio Bauk. Oslušnuo je cvrkut ptica i žubor vode u svojim mračnim odajama. Bauci se hrane mrakom i tugom. Ovaj je Bauk bio najgore vrste. Izvukao se noću iz svoje pećine i prikao dvoru. Pjesnik je spavao na zidima. Bauk je ugledao listove na kojima su bile ispisane pjesme. Puhnuo je jako, najsnažnije što je mogao, a od njegovog se daha zanjihaše šume i zatreperiše morske dubine. Pjesme se razletješe kao paperje maslačka na sve četiri strane svijeta. Neki su stihovi potonuli na dno mora, neki su se ugnijezdili u gnijezdima ptica iz dalekih šuma, neke je, opet, ponijela voda do bezimenih ušća i beskrajnih mora. Onda se, isto tako tiho kako je i došao, povukao u mrak svoje pećine. Kada se pjesnik probudio njegovoj tuzi nije bilo kraja. Uzalud su kraljevski kuhari donosili poslastice, a dvorska luda neumorno zveckala svojim zvončićima. Rastužio se i Kralj i cijela dvorska svita a kako to obično biva, tuga se razlila kao nadošla rijeka po cijelom kraljevstvu.

Pjesnik je tugovao, a onda odlučio krenuti u potragu za svojim pjesmama. Ispratili su ga tužni dvorani, a Kralj mu je torbu napunio blagom. Prošlo je od tada mnogo vremena. Pjesnik je lutao svijetom. Pronalazio je svoje pjesme u školjkama, prepoznavao stihove u sjajnim biserima u njihovom srcu. Radovao se kada bi otkrio neku u krošnjama visokih hrastova, njihanju čempresa ili valovima zelenih rijeka. Ali, činilo se da ih nikako

nije mogao pronaći sve. Zatekli su ga jednog jutra kako tuguje iznad posjećenog, stoljetnog hrasta.

– Bila je ovo jedna od mojih najljepših pjesama – tiho je rekao.

Cijeli se svijet okupao tugom tog jutra. Mnogi ljudi to nisu razumjeli. U njihova je srca onaj Bauk otpuhao mrak iz svojih pećina i njihov je pogled zauvijek ostao osiromašen za boje i radost ovoga svijeta.

Prikrali smo se mračnoj pećini. Drhtali smo od straha. U dnu pećine čulo se hrkanje.

– Spava! – šapnuo sam zmaju.

– Dobro je! – odgovorio je zmaj.

– Sada imamo sve! – objavio je zmaj slavodobitno.

Ponijeli smo školjku koju nam je dala Knjigolina i u nju ulovili jednu notu koja je Bauku pobjegla dok je sanjao nešto.

Požurili smo u Zmajobrć. Želio sam prošetati još malo ovom čudesnom zemljom, ali me zmaj opominjao kako nam vrijeme curi i kako, na povratku, moramo proći kroz posljednju priču.

– Tako zmajevi stižu u vašu zemlju i vraćaju se kući. Kroz priče – objašnjavao mi je moj ljubičasti prijatelj.

Knjižničarka Ivkica i knjigosaur

Na Zemlji su, nekoć, živjela moćna, velika stvorenja. Dinosauri. Mudraci tvrde da se u njihovo vrijeme, iznenada, cijeli planet obukao u led i snijeg. Vjetrovi su smrznuli svaki cvjetić, drvo i travčicu. Ponestalo je hrane. I tako se dogodilo da su dinosauri nekuda nestali.

Gdje? Sasvim slučajno sam to doznala. Jednog proljetnog jutra, vjetar mi je ispričao kako su otkrili čudesni svijet u kome im je bilo lijepo i toplo, a hrane su imali u izobilju. Odlučili su ostati тамо и svi do jednog pretvorili су se u knjigosaure.

Priča će nas sada povesti u jednu školsku knjižnicu u kojoj radi knjižničarka Ivka. Djeca joj tepaju Ivkica, jer za svakoga ima lijepu riječ i lijepu knjigu. Svakog dana Ivkica ukrašava police s knjigama i ostavlja plišane medvjediće na stolovima kako bi pravili društvo malim čitačima. Ponekad uzme neku knjigu u ruke i kreće u šetnju od učionice do učionice. Ivkica je nekoć i sama učila djecu sve dok je nisu pri-

mili u tajno društvo knjižničara u koje mogu stupiti samo odabrane učiteljice i učitelji.

Jednog jutra je Ivkica otključala vrata knjižnice i zastala u čudu. Za njezinim je stolom sjedio, ni manje ni više, nego pravi, pravcati knjigosaur.

– Gladan sam gladan – povikao je on kad je ona dohvatila metlu u namjeri da ga potjera iz knjižnice.

– Da nisi pipnuo medvjediće. Oni su za djecu – zaprijetila mu je metlom.

– Ja se hranim lijepim pričama – odgovorio je knjigosaur brzo, ali jutros bih mogao smazati i neku manje lijepu.

– Zašto to odmah nisi rekao – užurbala se Ivkica koja je uvijek imala pri ruci neki dobar tekst. – Sad ču ja brzo.

I dok bi pljesnuli dlanom o dlan ispred knjigosaura su se našli kajgana od najfinijih basni, kaša od domoljubivih stihova i topli čaj od uspavanki.

– Njam, njam – mumljao je knjigosaur i gutao velike zalogaje pollastica.

A naša se Ivkica rastrčala po policama i dovikivala:

– Što kažeš na malo juhe od bajki ili neki rolat od lirske pjesame?

– Ne volim lirske pjesme – gundao je tiho knjigosaur. – Od njih mi se uvijek plače, kao da jedem luk.

Onda je u knjižnicu iznenada ušla lijepa direktorica Žana i uplašila se kao nikad u životu, jer je knjigosaur pomislio da je ona neki lik iz priče a to je bio njegov omiljeni desert.

– Zabranjeno je pojesti direktoricu škole – zgranuto je povikala Ivkića, a knjigosaur se pokunjio.

– Što ćemo s njim? – pitala je Ivkica direktoricu.

– Neka ostane, samo treba upozoriti djecu – smješkala se direktorica. Ona je bila i dobra, ne samo lijepa.

Tako je na vratima knjižnice osvanulo upozorenje:

Pozor! Budite tihi da ne probudite knjigosaura. Vraćajte knjige na vrijeme kako knjigosaur ne bi došao po njih. Podižite knjige češće i tako ćete spasiti našu knjižnicu, jer knjigosaur najviše voli jesti one knjige koje nitko dugo nije čitao.

Tako smo se našli u knjižnici. Na jednoj je polici sjedio knjigosaur i spremao se otvoriti neku knjigu.

– Hojla! – rekao je zmaj. – Gdje ti je Knjigolina?

– Otišla je s onim žutim princom. Zato neprekidno jedem ovih dana. Čini se da ovu knjigu nitko nije čitao godinama. Njam, njam! Prašina je najslađi začin starim knjigama.

– Stani! – rekao sam. – Otpjevat ću ti uspavanku ako nam daš tu knjigu.

Knjigosaur je zastao. Zmaj mu je ugrabio knjigu iz šapa, a ja sam počeo pjevati:

*Pokvarile se sjenke, zbunili se oblaci
Sunce uštinuo mrak
Stroga je kazaljka uspavala vrijeme
Tišina pojela tik tak
I dok je vjetar
Bez nekog reda
Notu po notu na vrbi svirao
Sve dok je oblak sjajne zvijezde
Jednu po jednu
Na nebu skrivaо
Jedan te zagrljaj ko najmekši jorgan
Svu noć grlio
Svu noć pokrivaо
Tik tak
Ik ak
Tak!*

Knjigosaur je utonuo u san. I tada, sasvim neočekivano, počeo sam rasti i rasti sve dok mi maleni zmaj i knjigosaur nisu postali sasvim nevidljivi.

Požurio sam u pravcu botaničke bašte. Orhideja je sasvim polegla na zemlji. Izgledala je kao da joj nema spasa.

Dohvatio sam jednu praznu saksiju i prionuo na posao.

Na dno sam stavio crvenu čarapu Zmaja jedinca i na nju iscedio sok mandarine. Miješao sam čitajući stihove sjajnog Kroka i kapa-jući note iz Knjigolinine školjke. Uskoro se iz saksije počeo izvijati dim. Kao da ga nosi neki nevidljivi vjetar, zaplesao je oko orhideje koja se počela pomjerati, osluškivati.

– Krempitu čuvaj za kraj! – šapnu mi je zmaj koji se stvorio u lišću.

– Apćih! – kihnula je orhideja kada se sasvim uspravila. – Kao da sam nešto ružno sanjala.

– Želio bih upoznati kraljicu cvijeća u našoj bašti! – rekao sam. – Oprostite mi na grubim riječima. Nisam znao da ste tako osjetljivi.

– Krempite! Ponudi je krempitom! – šapnuo je zmaj.

– Podijelio bih s vama najukusniju krempitu iz daleke zemlje – ponudio sam je ljubazno.

– Orhideje ne jedu krempite, čudni čovječe. One samo uživaju u njihovom mirisu. Obožavam miris vanille.

Odahnuo sam. Orhideja je bila spašena kao i moj posao.

Sjeo sam i zagrizao u najukusniju krempitu koju sam ikada jeo.

– Baš je dobra ova knjiga! – čuo sam kako govori zmaj.

On se zadubio u čitanje knjige koju smo uzeli knjigosauru.

– Zar nismo trebali i nju iskoristiti u spravljanju čudotvornog napitka? – pitao sam.

– Ne, ona je samo trebala biti spašena. To na našem jeziku znači *biti pročitana*.

– Sada bih mogao poželjeti nešto! – rekao sam.

– Pa poželi! – odbrusila mi je orhideja.

Činilo se da mi još uvijek nije sasvim oprostila moje riječi.

– Zar mi nećeš ispuniti želje? – pitao sam razočarano.

– Izgledam li kao zlatna ribica? Kakve želje? – pitala je oholo.

Zmaj se počeo smijati sve glasnije i glasnije sve dok njegov smijeh nije prešao i na orhideju.

– Baš smiješno! – rekao sam dok su se njih dvoje smijali u duetu.

– Zašto si me prevario? – pitao sam.

– Zato što odrasli ljudi ne rade ništa ako ih ne čeka neka nagrada.

Plašio sam se da bi mogao odustati od naše bolesne prijateljice.

– Znači, ništa od želja! – ponovio sam razočarano.

– To baš nije prava istina – oglasila se i orhideja. – Ti poželi, a mi ćemo ti pomoći koliko budemo mogli.

– Moram razmisliti o tome.

– Dok ti budeš razmišljao mi ćemo zapjevati – rekao je zmaj.

Baštom se razlegao njegov glasić koji je veselo poskakivao od cvijeta do cvijeta. Orhideja je zaplesala u svojoj saksiji.

Kada sam se, te večeri vratio kući iz bašte u kojoj su ostali raspjevana orhideja i ljubičasti zmaj, osjećao sam se kao đak. Imao sam tešku i neobičnu zadaću.

– Četiri želje, četiri želje... – ponavljao sam.

Na stolu me zatekla poruka:

Imaš krempite u frižideru. Voli te mama!

Igra „Put u središte priče“

Draga djeco, ovdje priča o Benjaminu, zmaju i svim ostalim likovima iz knjige ne završava. Knjigolina, knjigosaur, prinčeva Kamilica, princ Šarenia Čarapa, krokodil i Zmaj Jedinc je žele se igrati s vama.

Broj igrača nije važan. Ovu igru možete igrati i sami samcati.

Ukoliko vas igra više, rješenja možete bodovati ocjenama od jedan do pet.

Za početak, iskružite kocku. Redoslijed igrača odredite brojalicom:

*Frć- brć- zmajobrć,
neka leti
neka sleti
u zemlju snova
kocka ova.*

Lik na kome se kocka zaustavi postavljat će vam zadatke. Svaki igrač rješava samo jedan zadatak. Kada svaki igrač dobije zadatak,

dogovorite vrijeme koje vam je potrebno za njegovo rješavanje (pet minuta, deset minuta, pola sata, jedan sat...).

Nakon čitanja rješavanja zadataka i bodovanja, prelazite na sljedeći krug.

Ukoliko naredni igrač dobije isti lik, on rješava zadatak koji nije riješen.

Ako riješite sve zadatke koje postavlja jedan lik, bacate kocku dok se ne zaustavi na liku čiji zadaci nisu riješeni.

Pobjednik je igrač koji osvoji najviše bodova.

Igru možete prekinuti i nastaviti kad god to želite.

Želimo vam ugodno zmajobrčkanje u lijepim riječima i avanturama u koje će vas ova igra odvesti.

Ljubičasti zmaj

1. Kada bi tebi dali zadatak da osmisliš čarobni napitak koji bi razveselio najtužnijeg čovjeka na svijetu, što bi se sve našlo u loncu?
2. Ako ikada nađeš čarobnu orhideju, koje četiri želje bi ti trebala ispuniti. Pazi, trebaš zaželjeti nešto za svoje prijatelje, ne za sebe.
3. Ispiši svoje ime zmajoslovima, onako kako ih ti zamišljaš.
4. Savjeti avanturologa razlikuju se od savjeta učiteljica. Što vama vaša učiteljica nikad ne bi savjetovala, a vama bi se baš ti savjeti svidjeli?
5. Nacrtajte portret mog čukundjeda Apćihala III.
6. Opišite naš susret u knjižnici. Ako se još nije dogodio, zamislite ga.

Krokodil

1. Napiši kratku, slatku pjesmu u kojoj ćeš koristiti sljedeće riječi: torta, grozota, mrav, prav, ime, zime, slonica, bombonica, glista, pista. Sve ove riječi trebaju biti iskorištene i naravno, trebate dodati svoje.
2. Opišite najljepši zalazak sunca na svijetu.
3. Napišite kratku priču u kojoj ćete ispričati najsmješniji dan u životu jednog krokodila.
4. Napiši kratku priču na temu: *Zaljubljeni krokodil*.
5. Napiši kratku priču na temu: *Krokodil u torbi moje učiteljice*.
6. Napiši kratku priču na temu: *Krokodil u našoj školi ili mojoj učionici*.

Zmaj jedinac

1. Zamisli da imaš tetku-zmaja. Što bi želio/željela da ti done-se kad dođe u posjetu?
2. Opiši najstariji predmet koji imaš. Opiši ga ukratko, a onda zamisli da pomoću njega možeš putovati kroz vrijeme. Kamo bi želio/željela otpustovati?
3. Opiši jedan naš zajednički dan.
4. Napiši zmaj-pjesmu, a onda je otpjevaj onako kako to radi moja Zmajolina.
5. Napiši recept za super kolač, koji ima moć da ljude učini sretnim cijelu godinu.
6. Kada bi tvoja mama izmisnila priču o nekom zmaju u čemu biste bili slični? Kako glasi takva priča?

Knjigolina

1. Nabroji četiri stvari koje ja, Knjigolina, nikada, nikad, baš nikad ne bih uradila?
2. Zamisli da si sa mnom na otoku Tamarele. Napiši pismo svojim prijateljima i opiši kako provodimo vrijeme.
3. Zamisli sebe kako živiš u nekoj knjizi. Napiši priču o tome. Koji likovi iz te knjige su ti prijatelji? S kim se ne družiš i zašto? Što se u knjizi promijenilo kada si ti došla/došao?
4. Kada bi mi birao/ birala prijatelje i prijateljice, likove iz drugih knjiga, koga bi mi predložio /predložila? Zašto? Pored svakog imena napiši jer je i obrazloži zašto.
5. Upoznala sam pjesnika iz priče u kojoj je Bauk otpuhao stihove koje je pisao. Zamisli da si ti taj pjesnik. Gdje bi tražio/tražila svoju najljepšu pjesmu. Kada je pronađeš, ispiši je, ali tako da u njoj šumi more ako je školjka, šušti lišće ako je drvo i pjeva vjetar ako je nebo.
6. Zamisli da si gradonačelnik/gradonačelnica u Krempitogradu. Odaberि neku tebi važnu osobu koja, također, živi тамо i napiši joj pjesmu za rođendan.

Kamilica i Šarena Čarapa

1. Napiši kratku priču u kojoj su glavni junaci voće ili povrće.
2. Kakva bi bila sudbina princeze Kamilice da su je dali kralju Prokuli? Napiši priču kao da čitaš njezin dnevnik.
3. O čemu uče u školi u kojoj je učiteljica princeza Kamilica?
Napiši priču o jednom školskom danu.
4. Izmisli kraj u priči koja govori o Knjigolini i otoku Tamarele.
5. Jesu li Kamilica i Knjigolina prijateljice? U čemu su slične a po čemu se razlikuju?
6. Izmisli novi lik u priči o nama dvoma. Što se dogodilo zbog tog novog junaka/junakinje?

Knjigosaur

1. Jednom sam bio gladan, veoma, veoma, veoma gladan. Pojeo sam sva slova M iz priče o Zmaju Jedincu. Pročitaj priču bez tih slova. Osvajaš onoliko bodova koliko pročitaš rečenica, a da ne izgovoriš slovo *m*. Kada pogriješiš, prestaješ s čitanjem. Naravno, prijatelji iz igre ocjenjuju i kako čitaš. Izražajno, jasno, naglašavajući uloge i glumeći likove.
2. Napiši top listu od deset knjiga koje mi nikako ne bi servirao/servirala za ručak, jer ne želiš da budu pojedene.
3. Zamisli svog knjigosaura. Opiši jedan vaš zajednički, savršeni dan.
4. Stara uspavanka koju mi je Knjigolina napisala više ne djeluje. Napiši novu, ali u njoj moraš upotrijebiti barem jednu riječ koju tvoju prijatelji nikad nisu čuli. Pronađi je u nekoj enciklopediji.
5. Nacrtaj moju kuću.
6. Napišite deset pravila koja važe u knjižnici u kojoj će knjigosi biti siti i osjećati se lijepo.

BILJEŠKA O AUTORICI

Jagoda Iličić je spisateljica koja s jednakom radošću piše knjige namijenjene i velikima i malima.

Kad ne piše knjige, boravi u školi kao učiteljica.

Dobitnica mnogobrojnih nagrada od kojih su najznačajnije: *Mali princ za knjigu Uspavanka za Knjigosaura, Nagrada za najbolju priču u BiH u Bosankoj Krupi, Nagrada Društva pisaca BiH za knjigu Školske bajke, nominacija za nagradu Astrid Lindgren*.

Autorica je u Tuzli pokrenula dječji književni klub „Knjigolina i prijatelji!“, a okušala se i u režiranju i vođenju ciklusa tv i radio emisija za djecu „Put kroz Liliput“ i „Mašta može svašta“.

Uz spomenute knjige, veoma su popularne i njezine knjige *Brkovi od kečapa* i *Nisam kriv što sam krokodil*. Autorica je nekoliko čitanki za osnovnu školu.

Priče i pjesme su joj prevedene na njemački, francuski, engleski i arapski jezik.

BILJEŠKA O ILUSTRATORICI

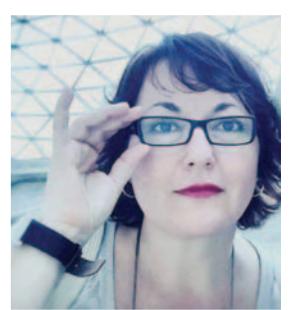
Marsela Hajdinjak rođena je u Zagrebu 1967. godine.

Nakon završene Škole primijenjene umjetnosti i dizajna diplomirala je na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, smjer dizajna tekstila i odjeće.

Profesionalno se bavi ilustracijom od 1996. godine. Objavljuje svoje radove u dječjim časopisima, ilustrira udžbenike, knjige i slikovnice.

Dobitnica je više priznanja i nagrada na području ilustracije. Članica je ULUPUH-a i HZSU-a.

Živi i radi u Zagrebu.

SADRŽAJ

	Priča o zmaju jedincu	18
	Knjigolinine avanture na čudesnom otoku po imenu Tamarele	29
	Čudna kiša u Krempitogradu	36
	Princ Šarena Čarapa i princeza Kamilica	40
	Nisam kriv što sam krokodil	45
	Knjižničarka Ivkica i knjigosaur	56
	Igra "Put u središte priče"	63
	<i>Bilješka o autorici</i>	71
	<i>Bilješka o ilustratorici</i>	71

REZATI

SAVIJATI

